

NOVÝ HERCULE POIROT

Agatha Christie[®]

POSLEDNÁ SMRŤ
V ROKU

SOPHIE HANNAHOVÁ

SOPPHIE HANNAH

**Posledná smrť
v roku**

Agatha Christie

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 607. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Sophie Hannah: *The Last Death of the Year*, ktorý
vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins *Publishers*, London 2025,
preložila Barbora Andrežálová.
Verše prebásnila Jana Kantorová-Báliková.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Last Death of the Year © 2025 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Posledná smrť v roku* © 2026 Agatha Christie Limited

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, the Agatha Christie Signature and the
AC Monogram Logo are registered trademarks of Agatha Christie
Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Sophie Hannah asserts the moral right to be identified as the author
of this work.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2026

ISBN 978-80-575-0511-2

*Pre ALEXA MICHAELIDES,
môjho úžasného priateľa
a obdivovateľa Agathy,
ktorého nedočkavosť a nadšenie
z mojich poirotoviek patria k mojim
obľúbeným dôvodom, prečo ich písať.*

POĎAKOVANIE

Ako vždy som nesmierne vďačná Jamesovi a Mathewovi Prichardovcom a rodine Christieovej, všetkým v Agatha Christie Ltd, Davidovi Brawnovi, Millie Kielovej a tímu v HarperCollins, všetkým vo William Morrow, mnohým medzinárodným vydavateľom mojich románov o Poirotovi, môjmu agentovi Peterovi Strausovi a všetkým v Rogers, Coleridge & White.

Ďakujem Emily Winslowovej a Kate Jonesovej za ich redakčné zásahy a Alexovi Cromptonovi za pomoc s navrhnutím jednotlivých kapitol. Osobitné poďakovanie patrí Danovi Jonesovi, ktorý mi pomohol vykresliť grécke ostrovy a vymyslieť fiktívne grécke mýty!

Ďakujem spoločnosti Skyros Holidays, ktorej krásny dom v zátokke Atsitsa (rovnako príjemný, ale oveľa menej vražedný) inšpiroval románového Spittyho.

PROLÓG

NOVOROČNÉ PREDSAVZATIA

Skôr než som lepšie spoznal obyvateľov domu s tromi menami, vedel som, aké novoročné predsavzatia si dali na rok tisícdeväťstotridsaťtri. Verte mi, je to skvelý spôsob, ako spoznať človeka. Ak túžite po hlbšom alebo rýchlejšom zoznámení, tridsiaty prvý december je ideálny deň na prvé stretnutie, pretože sa dozviete o všetkých zvykoch, ktorých sa chce daná osoba s príchodom januára vzdať alebo si ich osvojiť.

Asi mi neuveríte, ak vám poviem, že je možné vyriešiť vraždu len na základe zoznamu novoročných predsavzatí všetkých podozrivých bez toho, aby som o nich vedel čokoľvek ďalšie.

Hoci to znie nepravdepodobne, je to tak. Nechcem tým, samozrejme, naznačiť, že by sa z nich dal pochopiť motív alebo niečo podobné. Chcem tým len povedať, že ak by niekto chcel odlíšiť vinných od nevinných, je to skvelý spôsob. Prínajmenšom na malom gréckom ostrove Lamperos, keď sa hodiny blížili k polnoci posledného decembrového dňa, bolo veľmi jednoduché zistiť, kto spáchal vraždu a kto

nie, ak ste si pozorne prečítali zoznam predsavzatí, ktorý uvádzam nižšie – a práve preto sa s vami o tento zoznam podelím, skôr ako vám poviem čokoľvek iné, hoci priznávam, že je to netradičný spôsob, ako začať príbeh.

Mám, pravdaže, Poirotov súhlas. „*Mon ami*, prečo nenecháte svojich čitateľov spoznať našich podozrivých *précisément* tak, ako ste ich spoznali vy?“ spýtal sa. „Predsavzatia, ktoré napísali, boli prvé významné informácie, ktoré sme o nich získali, *n'est-ce pas*? Slová, ktoré každý z nich hodil do misy.“

Keďže Poirot a ja sme boli súčasťou spoločnosti, ktorá sa v tú noc zišla v zátokke Liakada, pre úplnosť zahrniem do zoznamu aj nás – a tiež, aby som vám dal dva spoľahlivé príklady toho, čo by človek mohol napísať v takejto situácii, keby nemal v úmysle spáchať vraždu.

Tu sú teda novoročné predsavzatia ľudí, ktorí boli prítomní v noci 31. decembra 1932 v zátokke Liakada:

1. Edward Catchpool (váš rozprávač: inšpektor Edward Catchpool zo Scotland Yardu, keďže som sa na začiatku zabudol predstaviť) – každý deň plávať v mori, bez výnimky a bez ohľadu na teplotu alebo počasie.

2. Hercule Poirot – prestať chodiť hneď z jednej udalosti alebo schôdzky na druhú. Namiesto toho si medzi jednotlivými aktivitami vyhradiť čas, keď nebudem robiť vôbec nič alebo ho venujem spontánnym, neplánovaným vychádzkam.

3. Nash Athanasiou (skutočné meno Nathaniel, náš hosťiteľ na Lamperose a vodca skupiny v takzvanom Dome večnej pohostinnosti, ktorý miestni obyvatelia zátoky Liakada nazývali *Spíti Athanasiou* a výlučne anglickí a ame-

rickí obyvatelia domu zase The Spitty) – splniť desať praktických úloh, ktoré preňho vymyslia Austin Lanyon a Matthew Fair (jeho dvaja najbližší priatelia a hlavní poradcovia v dome), pričom ich hlavným cieľom je premeniť ho na živý príklad plodov ducha: lásky, radosti, mieru, trpezlivosti, miernosti, dobroty, pokory, zdržanlivosti, viery, a toho najdôležitejšieho: odpustenia. (Jedna úloha pre každý „plod“, ako špecifikoval, a úlohy by mali byť mimoriadne náročné.)

4. Austin Lanyon – každý deň čítať a pokúšať sa písať poéziu.

5. Matthew Fair – byť poriadnejší, menej zabudlivý a do chvíľnejší.

6. Olive Haslopová – byť vždy otvorená novým veciam, pripúšťať si vlastné chyby a nikdy sa nedať ovplyvniť uzavretými myšliami.

7. Rhoda Haslopová – napísať formálnu esej na tému najväčšieho plodu ducha, odpustenia, aby ho lepšie pochopila a účinnejšie praktizovala.

8. Charles Counsell – nehovoriť o niekom za jeho chrbtom to, čo by nebol ochotný povedať v jeho prítomnosti.

9. Thirza Davisová – vytvoriť lepšiu a spravodlivejšiu svet tým, že nikdy sa nevzdá zdravého rozumu a spravodlivosti.

10. Betlinde (ktorú všetci volajú „Bely“) Ricksová – vstať skôr a nepremárniť začiatok žiadneho nádherného dňa v tomto krásnom gréckom raji.

11. Pearl St. Germainová – do budúceho roka povedať „áno“ na žiadosť o ruku od muža, ktorého miluje, po tom, čo ho presvedčí, že by túto žiadosť mal bez ďalšieho otáľania vysloviť.

Bol to bezpochyby najťažší zoznam, aký som kedy musel napísať, a to nielen preto, že slová „žiadosť o ruku

od muža, ktorého miluje“ v súvislosti s romanticky zmätenu Pearl St. Germainovou ma prinútili zvrátiť tvár, keď som ich písal na stránku. Moju úlohu mi najviac sťažovala skutočnosť, že som vtedy nevnímal to, čo teraz tak jasne vidím. Dnes z tej stránky doslova sálajú zloba a vina, ale minulý Silvester ani v nasledujúcich dňoch to tak nebolo. Ani Poirot to nepostrehol, hoci je to najbystrejší a najpozornejší muž, akého poznám. On to, pravdaže, nakoniec odhalil – žiaľ, nie včas, aby zachránil životy tých, ktorí zahynuli.

To všetko znamená, že hoci je a vždy bolo *možné* z uvedeného zoznamu zistiť, kto plánoval spáchať vraždu, nie všetky možnosti sa naplnia a tá jedna sa fatálne nenaplnila. Navyše, keď Poirot nakoniec odhalil pravdu, zoznam nezohral žiadnu úlohu v tom, ako dospel k správnejmu záveru.

Prečo? Odpoveď je jednoduchá: pretože rovnako ako mňa, aj jeho načisto rozptýlilo dvanásť predsavzatí – to, ktoré som do uvedeného zoznamu nezahrnul a ktoré obsahovalo nielen slovo „zavraždiť“ a meno potenciálnej obete, ale aj jasne vyjadrený úmysel spáchať tento zločin.

PRÍCHOD NA LAMPEROS

1

Ostrov Lamperos, ležiaci v Egejskom mori medzi väčšími ostrovmi Skiathos a Skopelos, bol najkrajším miestom, aké som kedy navštívil – a jeho čaro začalo pôsobiť ešte skôr, ako sme dorazili. Keď sa naša loď v posledný deň roku 1932 k nemu priblížila a pred nami sa rozvinuli jeho žiarivé farby, nemohol som uveriť vlastným očiam. Keď žijete v Anglicku, predstavujete si, že matka príroda je skôr opatrná a nenápadná. Ukázalo sa však, že pri gréckom pobreží je oveľa extravagantnejšia: čo sa týka jasnosti farieb, je doslova nespútaná. Nebyť chladného vzduchu, neveril by som, že je zima.

„Pozrite, Poirot!“ boli jediné slová, ktoré som zo seba dostal, keď som hľadel na azúrové more a piesok taký bledý, že vyzeral takmer biely. „Je to dokonalé.“ Boli sme už takmer pri brehu, v prístave mesta Lamperos. V diaľke som videl malé postavy – desať až dvadsať ľudí, ktorí nepochybne čakali na loď, ktorá ich odvezie späť na grécku pevninu, odkiaľ sme s Poirotom vyplávali.

„Áno, perfektné – ak má niekto rád hromady piesku a studenú, slanú vodu,“ odvetil môj belgický priateľ. Všimol som si, že zelená farba, ktorá bola zvyčajne vyhradená len pre jeho oči, sa rozšírila na celú jeho tvár. Hoci som sa ho dvakrát pýtal, či nemá morskú chorobu, vždy to poprel.

„Okrem toho, tunajšie cesty sú pre motorové vozidlá príliš kamenisté a hrboľaté,“ sťažoval sa. „Viete, Catchpool, že jediný spoľahlivý spôsob, ako sa prepravovať po Lamperose, je pešo, na bicykli alebo na koni? Je tu len jedna krátka cesta – jedna! –, po ktorej môžu jazdiť motorové vozidlá. A ani po nej nejazdia, lebo na oboch koncoch nemajú kam ísť. Načo vôbec takú cestu stavali? To je šialenstvo, Catchpool.“

Mne to všetko znelo úžasne. Malý ostrov, ktorého obvod tvorili takmer výlučne pláže a zátoky – to bola moja predstava raja na zemi. Minulý rok pred Vianocami sme s Poirotom strávili nejaký čas na pobreží Norfolku. Odvtedy som nemohol dostať z hlavy myšlienku, že niektorí ľudia – obyčajní ľudia ako ja, nielen tí nesmierne bohatí – žijú celý život v pešej vzdialenosti od mora. Moje nové uvedomenie si tejto skutočnosti začalo predstavovať značný problém, keďže moja práca policajného inšpektora bola v nepopierateľne vnútrozemskom Scotland Yarde a môj najlepší priateľ Hercule Poirot bol tiež nanajvýš spokojný v Londýne.

Odhodlaný varovať ma pokračoval ešte podrobnejšie: „A vedeli ste, že kone sú tu mimoriadne malé? Majú tu špeciálne domáce plemeno – volajú ich lamperoské poníky. Nedosahujú výšku ani stodvadsať centimetrov v kohútiku.“

„To znie geniálne,“ odvetil som veselo. „Nikto by nechcel, aby sa po malom ostrove potulovali obrovské zvieratá.“

„A už som vám vravel – nie, asi nie –, že keď dorazíme do prístavu, stále ešte nebudeme na mieste? Ani po cestovaní všetkými tými autobusmi a loďami, ktoré sme už pretrpeli?“

Mal pravdu. Nikdy predtým som nepodnikol cestu, ktorá by si vyžadovala toľko prestupov v takom krátkom čase. Než ma rozveselila nádhera Lamperosu, cítil som sa dosť vyčerpaný, pretože som strávil pocitovo hádam celý rok nepohodlným nastupovaním a vystupovaním zo všetkých možných dopravných prostriedkov, až sa zo mňa lial pot.

„V prístave mesta Lamperos nás čaká náš priateľ monsieur Nash s menším člnom, ktorým nás odvezie k nemu domov, do *Spíti Athanasiou*,“ povedal Poirot. „Vraj je to najjednoduchší spôsob, ako sa tam dostať, ale prečo, Catchpool, nemôžeme ísť *touto* loďou priamo do zátoky Liakada? To by som rád vedel.“

„Porozprávajte mi o tomto ostrove viac,“ nabádal som ho, pripravený vychváliť každý aspekt a charakteristiku tohto miesta. „A prestaňte vo mne vyvolávať negatívny pocit, aby som vopred nenávidel náš cieľ. Bolo od vás veľmi milé, že ste ma pozvali, a obávam sa, že mi to nedokážete znechutiť, aj keď ste mrzutý. Na túto dovolenku som sa náramne tešil.“

Vedel som, že Poirotovi nemusím pripomínať, ako veľmi som si túto cestu zaslúžil po týchto Vianociach, po tom smutnom týždni strávenom v rodnom dome s rodičmi, ktorí sa v poslednom čase zhodli jedine na tom, akí sú zo mňa sklamaní. Nepozval ma náhodou na novoročnú dovolenku na grécky ostrov práve preto, aby ma po tomto strastiplnom zážitku rozveselil?

Vtedy pôsobil oveľa nadšenejšie: „*Mon ami*,“ oslovil ma a stisol mi ruku. „Ostrovček Lamperos sa vám bude páčiť. Budeme bývať na najkrajšom mieste, v zátoke Liakada. Slnko tam svieti celý deň, aj v zime, a dom, v ktorom bude-

me bývať, je vraj unikátne architektonické dielo. Z väčšiny izieb vedú veľké kamenné terasy vo viacerých úrovniach. Naším hostiteľom bude mladý monsieur menom Nathaniel Athanasiou, známy ako Nash. Povedal mi, že si želá, aby sa môj priateľ Catchpool stal aj jeho veľmi dobrým priateľom. V dome bývajú aj ďalší ľudia, ktorí sa všetci chcú stať našimi veľmi dobrými priateľmi, a to nás ešte ani nepoznajú. Neznie to lákavo?“

Asi som sa ho mal opýtať viac, než som s cestou na Lamperos súhlasil, no neurobil som to, hlavne pre blízkosť mora k domu, ktorý mi opísal. Za posledný rok som sa o sebe niečo naučil: dni, keď plávam medzi spenenými vlnami, keď môžem zaboriť nohy do piesku na morskom dne a cítiť vôňu soli vo vzduchu, sú pre mňa oveľa krajšie ako tie, keď to robiť nemôžem. Keď sme boli s Poirotom minulý december v Norfolku, plával som každý deň, ale dom, v ktorom sme bývali, stál na útese a dostať sa dolu a zase hore bolo dosť nebezpečné. Poirot tak presne vedel, čím ma má na našu budúcu dovolenku v Grécku zlákať: „V zátoke Liakada je more kúsok od domu, ako mi povedali. Len pár krokov. A nezabudnite, na rozdiel od Norfolku je v Lamperose každý deň slnečno.“

Zdalo sa mi to trochu nepravdepodobné, ale Poirot trval na svojom: „Hovorí sa, že je to najslnečnejší ostrov Grécka. Okrem toho, v zime vás nebudú otravovať medúzy. Tie sa objavujú len v lete.“

Vyzeralo to, že veľmi chce, aby som ho na ceste spre-vádzal, čo by ma malo samo osebe znervózniť, ale nestalo sa tak.

„O Lamperose veľa neviem,“ odpovedal Poirot na moju prosbu, aby ma s ním viac zoznámil. „Viem len, že je...“

Usmial som sa nad jeho definíciou „veľa neviem“, keď sa pustil do rozprávania: Lamperos je náchylný na zemetrasenia, takže si musíme dávať pozor, hoci je veľmi nepravdepodobné, že by sa nejaké vyskytlo práve počas našej návštevy. Rovnako nepravdepodobné bolo, že by nás postihol rovnaký osud ako dcéru gréckeho boha, ktorá bola najskôr premenená na vlčicu a potom ju uniesli na Lamperos, odkiaľ ju znova uniesli. Nepamätal som si všetky podrobnosti, pretože som príbehu nevenoval plnú pozornosť.

Omnoho neskôr, v roku 1915, zomrel vo veku osemnásť rokov na francúzskej nemocničnej lodi zakotvenej pri pobreží ostrova slávny anglický vojnový básnik James Gresham-Graham, autor básne *Ak príde lepší deň*. Bol pochovaný na Lamperose, len kúsok od zátoky Liakada. „Potom postihla tieto brehy ďalšia smrť,“ pokračoval Poirot smutne. „V roku tisícdeväťstoosemnásť takmer polovica obyvateľov ostrova zomrela na španielsku chrípku. Počet obyvateľov sa znížil z dvetisíc na tisíc.“

Predstavoval som si, že niektorí z nich žili v malých bielych domčekoch, ktoré som videl roztrúsené po celej – podľa Poirotových slov – slávnej hore Lamperos a okolitých kopcoch.

Hneď ako sme vystúpili z lode, privítal nás náš hostiteľ Nathaniel Athanasiou, vysoký, chudý muž s vlasmi a očami takými tmavými, že vyzerali čierne. Mal na sebe modrý oblek, ktorý možno bol kedysi elegantný, no už bol dosť obnosený. Pôbil trochu nervózne, keď trval na tom, aby sme ho s Poirotom oslovovali Nash. Povedal nám, že je to jeho prezývka od detstva, akoby sa bál, že sa mu budeme smiať. „Aspoň kým neprídeme do Spittyho,“ dodal.

„Tak voláme ten dom. *Spíti* znamená v gréčtine dom. Len čo tam dorazíme, som *Próti Foní*.“

Vykročil som za ním a za Poirotom a cestou som zachmúrene premýšľal, čo tie slová znamenajú. Určite nie to, že ho po príchode do jeho domu budeme musieť volať inak...

„Toto je Rasmus a to je jeho milovaná Pelagia.“ Nash ukázal na muža s opálenou pokožkou, ktorý mohol mať medzi päťdesiatkou a sedemdesiatkou a ktorý nemal vlasy ani obočie. Stál asi šesť metrov od nás a opieral sa o rozpadajúcu sa hromadu dreva, ktorá sa snažila vydávať za loď. Poirot vedľa mňa sa prudko nadýchol.

Keď som sa rozľiadol po Rasmusovej spoločníčke a nikoho som nevidel – zrejme sa postavila tak, aby bola čo najďalej od ostatných ľudí –, usúdil som, že Pelagia bude meno jeho lode. Moja domnienka sa ukázala správna.

„Naskočíme na palubu?“ navrhol Nash. Keď sme sa priblížili k Rasmusovi, bez slova či jediného pohľadu kývol hlavou a nastúpil späť na svoje plavidlo.

„Nehovorí po anglicky,“ vysvetlil Nash, „no aj tak akosi všetkému rozumie. Povedali mi, že je z Estónska, ale že sa narodil v Nórsku. Myslím, že to nie je dôležité. Na Rasmusovi je úžasné, že je vždy pripravený odviesť vás medzi zátokou Liakada a mestom Lamperos a do akejkoľvek zátoky alebo zálivu na ostrove. Je naozaj zázrak. Neviem vám však povedať, akým jazykom hovorí. Nemá vo zvyku veľa rozprávať a zdá sa, že rozumie len priamym pokynom. Napríklad teraz nerozumie ničomu, čo hovorím. Akoby mu naše slová dávali zmysel, len keď od neho potrebujeme pomoc.“

Keď sa Poirot zaprel o moje plece a nastúpil na loďku,

zamumlal: „*Que Dieu nous protège.*“ Len čo si nás spenené vlny začali znovu pohadzovať, opäť celý zbledol.

„Nebojte sa, loď je celkom bezpečná,“ uistoval ho Nash, ktorý sám pôsobil váhavo a jeho hlas znel neisto. Mal som pocit, akoby chcel naznačiť, že loď je z nás všetkých jediná v bezpečí... ale povedal som si, že si nebudem zbytočne domýšľať.

Na takom krásnom ostrove, ako je Lamperos, určite nebol dôvod na obavy, najmä keď sme sa s Poirotom rozhodli stráviť nejaký čas v spoločnosti ľudí, ktorí sa s nami tak veľmi túžili spriatelíť.

Nashovo správanie sa však ani po vyplávaní na more nezlepšilo. Začal recitovať rad faktov, čo vyznelo, ako keby si ich vopred nacvičil: najprv sa s Poirotom môžeme vybalíť a zabývať a potom si oddýchneme. Potom bude večera na terase so všetkými hosťami, po ktorej budú nasledovať silvestrovské oslavy a hry...

Ja som však myslel len na to, ako sa ponorím do nádherných modrozelených vln. Ak si niekto myslel, že budem večerať alebo sa zúčastňovať na hrách, skôr ako si zaplávam, čoskoro zistí, ako sa mýlil.

Keď Nash dokončil opisovanie toho, čo nás čaká po zvyšok dňa, prešiel k ďalšiemu bodu: ku všetkým ľuďom, ktorých s Poirotom v dome stretneme. „Určite budú radi, že vás spoznajú. Monsieur Poirot, všetkým som o vás povedal. Musím priznať, že ste presne taký, ako som si vás predstavoval. Počul som o vašich slávnych fúzach a... smiem to povedať? Sú naozaj úžasné.“

„*Merci mille fois.*“ Poirot sa pyšne usmial.

„Vy a váš priateľ inšpektor Catchpool máte spálne v inej časti domu ako my ostatní,“ vysvetľoval Nash. „Dúfam, že

vám to neprekáža. Do svojich izieb budete musieť prejsť cez Manosovu kuchyňu, čo je trochu nepraktické, pravda, ale nie je to vôbec ďaleko. Je to len dosť nezvyčajná trasa. Manos je náš skvelý kuchár. Bez neho by sme boli stratení.“

Zjavne nás chcel upokojiť, ale sám nebol ani trochu pokojný. Hovoril dôrazne a veľmi rýchlo, akoby bol pod tlakom. Jeho nervózna energia ma začala unavovať. A prečo pôsobil dojmom, ako keby sa s Poirotom stretol dnes prvýkrát? Premýšľal som, či som si to nesprávne zapamätal... Nie, Poirot určite povedal „veľmi dobrý priateľ“, keď Nasha opisoval. Bola to záhada.

„Manos nám ostatným výslovne zakázal vstup do svojej kuchyne, ale vy dvaja tadiaľ môžete prechádzať, kedykoľvek budete potrebovať,“ ubezpečoval nás Nash. „Máte šťastie.“ Pokúsil sa o úsmev. „Nie je to však jediná cesta do vašich izieb, ale druhá cesta je nepohodlná a trvá trikrát dlhšie. Keď už hovoríme o nepohodlí...“ Sklopil zrak. „Obávam sa, že budovanie našej komunity – myslím vzťahov medzi ľuďmi – nám zabralo toľko času a energie, že sme dosť zanedbali samotnú budovu, zariadenie... vlastne všetko ostatné. Na dverách spálňí nie sú žiadne zámky, takže si musíme navzájom veriť, že sa nebudeme rušiť. A obávam sa, že naše stoličky a posteľe – väčšinou len z dreva a bez čalúnenia – sú dosť vratké, takže dúfam, že ste obaja odolní.“ Takmer som sa zasmial, keď som videl Poirotov výraz po tom, čo mu prisúdil takúto vlastnosť.

Keď Nash opisoval ostatných, ktorých stretneme v dome, bolo jasné, že sú to stáli obyvatelia: „Matthew – to je Matthew Fair – prišiel sem so mnou pred pár rokmi a pomáhal mi všetko zariadiť. Rok sme tu boli len my dvaja. Bol

to najšťastnejší rok môjho doterajšieho života. Niežeby boli nasledujúce zlé. Som, pravdaže, stále šťastný,“ uisťoval nás, hoci nevyzeral ani trochu šťastne. „Vždy som chcel, aby komunita rástla, aby sa k nám pridali ďalší ľudia a zapojili sa do našej práce.“

„Komunita“ mi pripadalo ako nezvyčajné slovo pre skupinu priateľov, ktorí žijú spolu, a zaujímalo ma, čo presne Nash chcel tu na Lamperose „rozvíjať“. O akú prácu išlo? Zoznámili sa priatelia cez svoju profesiu, nech už bola akákoľvek?

„Matthew je najmilší človek, akého si viete predstaviť,“ pokračoval Nash. „Úplne nesebecký. Má najväčšie srdce, aké som kedy videl, a nekonečné nadšenie pre všetko, čo život ponúka! S Matthewom sme spolu študovali v Oxforde a od prvého stretnutia sme boli nerozluční. Keď sa dozvedel o mojich plánoch so Spittym, povedal mi, že sa pridá. Vedel som, že to tak dopadne. Zakrátko sa k nám pridali Rhoda Haslopová a jej staršia sestra Olive. Matthew a ja sme Rhodu poznali z oxfordských čias. Pracovala v krajčírstve a Matthew si vždy roztrhal jediné slušné oblečenie, ktoré mal.“ Nash sa usmial pri spomienke, ktorá ho akosi zarmútila. „A stará dobrá Rhoda bola vždy oddanou podporovateľkou mojich... myšlienok. Hneď ako sa dozvedela o mojom pláne, vedela, že chce byť jeho súčasťou.“

Nash zažmurkal, akoby v diaľke zbadal niečo znepokojivé, a povedal: „Ona a Matthew sa mali brať, ale... nuž, nevyšlo to celkom podľa plánu. Aspoň zatiaľ nie. No ja mám stále nádej.“ Povzdychol si ako človek, ktorý stratil všetku nádej. „Keď sa komunita ako tá naša rozrastá, prináša so sebou určité... komplikácie. Rhoda a Olive sa začlenili ľah-

ko, rovnako ako Austin – ach, zabudol som spomenúť Austina. Je Američan, ozajstný prírodný živel. Prišiel sem pár mesiacov pred Rhodou a Olive, keď sa od sesternice mojej matky dozvedel, čo tu chcem robiť. Mám anglickú matku a gréckeho otca, ale obaja teraz žijú v Amerike. Oddeľte,“ dodal Nash dôrazne. Bolo jasné, že má svoj názor na to, prečo jeho rodičia už nežijú spolu, hoci som nedokázal rozlíšiť, či to vníma pozitívne alebo negatívne. „Obaja majú viac peňazí, ako by mohli minúť za päťsto životov,“ povedal Nash s neskryvaným nesúhlasom. „Vďaka tomu mám Spittyho, jeden z ich mnohých domov, len pre seba a dosť peňazí na to, aby komunita veľmi dobrých priateľov efektívne fungovala, ako aj na financovanie mojej práce na Lamperose a inde. Iste, som matke a otcovi vďačný, hoci by som si priaľ, aby...“ Zmlkol, zrejmé sa rozhodol, že si svoje želanie nechá pre seba.

Chcel som sa zdvorilo opýtať na povahu jeho práce „na Lamperose a inde“, keď môj mierne zelený belgický priateľ, ktorý sa oboma rukami pevne držal okrajov nášho malého člna, prehovoril: „Takže v dome v zátokke Liakada je Američan, monsieur Austin Lanyon, ste tam vy a monsieur Matthew Fair a *les soeurs* Rhoda a Olive Haslopové. Kto ďalší tam býva?“ Jeho tón ma prekvapil, pretože som ho poznal v rôznych situáciách, keď sme spolu pracovali na riešení vražd. Poznal som rozdiel medzi Poirotom v čase, keď riešil zločiny, a Poirotom vo voľnom čase, a jeho hlas jasne signalizoval toho prvého. Znelo to, ako keby vymenoval možných podozrivých, čo nedávalo zmysel, keďže sme tu mali byť na dovolenke. A možno to bola len jeho antipatia voči rozbúreným vlnám, a tak jeho hlas znel neprimerane prísne. Keď Nash začal odpovedať, Poirotove

oči behali od neho k vode, akoby sa bál, že nám vlny ublížia, keď na ne prestane dávať pozor.

„Práve tento rok prišli do Spittyho noví ľudia, presne ako som dúfal,“ odvetil Nash. „Zjavne sa to už roznieslo po Anglicku ako po Amerike. Belty – to je Betlinde Ricksová, rodáčka z Hendersonu v Nevade – prišla ako prvá, vo februári. Je Američanka telom aj dušou, hoci tam už nejaký čas nežila, aspoň myslím, a prišla sem z Londýna. Priznám sa, že prebehla istá diskusia, či by sme jej mali dovoliť zostať, ale dal som jasne najavo, že ju tu chcem.“ Zamračil sa, možno premýšľal, či má povedať viac.

Čakal som. Poirot sa netváril zvedavo. Znovu varovne pozrel na more, keď mu na kabát dopadla kvapka slanej vody.

„Správny názov Spittyho je ‚Dom večnej pohostinnosti‘, pokračoval Nash. „Vybral som ho zámerne z istého dôvodu: víťame tu každého. Každý, kto sem príde, je náš veľmi dobrý priateľ, bez ohľadu na to, čo urobil.“

„Chápem,“ povedal som a cítil som sa ešte viac zmätenejší. Aký zvláštny názov domu. Väčšina ľudí by si vybrala niečo idylické ako Vila Vríba alebo Chalupa pri mlyne. A chcel vari naznačiť, že tá Belty spáchala niečo zlé, alebo dokonca trestné? Pripadalo mi však nezdvorilé vyzvedať. Deje sa tu niečo, o čom mi Poirot nepovedal? Snažil som sa upútať jeho pozornosť, ale on sa stále sústreďoval na vodu okolo nás.

„Potom, minulý apríl, prišiel Charles Counsell so svojou snúbenicou Thirzou Davisovou,“ vymenoval ďalších hostí Nash. „Charles je veľmi spoľahlivý človek. Veľmi svedomitý a bystrý, no príliš vážny a sebakritický, čo mu neprospieva. Čo sa týka Thirzy, ona je... nuž, ťažko ju odhadnúť. Je fascinujúca, temperamentná a niekedy divoká... no ino-